

Gelukkig, het is bijna Pasen.

Net als bij vele mensen heeft ook voor mij de winter lang genoeg geduurd. Met het lentefeest Pasen keert het leven terug. Ondanks het winterweer groeien de knoppen. Als het warmer wordt, barsten zij open. Nieuw leven kruipt straks weer uit het ei.

Al voor Carnaval glommen mij in de supermarkt eitjes tegemoet, in hun glimmende kleurrijke omhulsel, de pure en de witte, die van melk en met andere smaken. Carnaval viel dit jaar vroeg. De chocoladefabrikanten waren er nog veel vroeger bij. Hoeveel nachtjes voor ik ze mag eten? Is het al bijna Pasen?

Soms heel even, kruipt dan in mij de wens omhoog om een ouderwetse pastoor te kunnen zijn. Die van de donderpreken wel te verstaan. Die van de tijd dat katholieke mensen nog hun boodschap deden bij de katholieke winkels. Dan had ik kunnen zeggen dat die eitjes uit de schappen moesten. Of ik had de schappen omgehaald zoals Jezus deed met de marktkramen bij de tempel van Jeruzalem. Een soort van religieuze keuringsdienst van waren en waarden. Maar gelukkig is die tijd voorbij, althans de beslotenheid en de dwang er van. De schappen staan nog overeind. Ik geef mij over aan alles wat een lust is voor het oog. Want ook een pastor is maar een mens. Een handelaar is hij zeker niet. Die veelkleurige eieren stimuleren vast de economie.

Wat een geluk, ze zijn ze nog te koop al is het bijna Pasen! Ze liggen me nog verleidelijk aan te kijken. Je krijgt vanzelf de boodschap mee: "Neem mij mee. Koop mij. Het zal je zo goed doen". Voor wie ruim voor het feest alles in huis wil hebben en het ook nog veilig weet op te bergen, is er niets aan de hand. Maar het is een oude wijsheid, dat je niet kunt snoepen als het niet bij je thuis in de kast ligt.

In de jaren vijftig van de vorige eeuw verkocht mijn opoe van achter de toonbank ook lekkers. Het werd uit een glazen pot in een zakje geschept. Er was zo weinig in die schrale tijd. Je was blij als je een snoepje kreeg. En toch, bij het aanbreken van de veertig dagen voor Pasen, at je dat niet zomaar op. Het ging niet in het mondje maar in het vastentrommeltje. Op zondag gold dat niet. Alleen op de andere dagen van de week. Het was een offertje. Het was spannend om het te bewaren. Je kon niet wachten van ongeduld.

Met Pasen ging het open. Eindelijk mocht je eten wat je bewaard had. Om de meeste zuurtjes, pepermuntjes, chocolaatjes, dropjes zaten niet van die mooie glimmende papiertjes. Maar kleverig en wel, was het een echte surprise, een die je uit je eigen mond gespaard had. En daarmee had het een kwaliteit die al die verleidelijke en overvloedige lekkernij niet heeft.

Weer wordt het Pasen. De paashaas brengt zijn manden met eieren rond. De aarde draagt vrucht. Mensen gaan open in het licht en de warmte van de zon. Er valt veel te genieten.

Christenen vieren het geheim van het licht dat alles perfect belicht. Zij leren zien in het perspectief van het leven voorbij alles wat doods is en dodelijk. Zij voelen de warmte van een god van liefde en barmhartigheid. Zij willen met Jezus opstaan uit alles wat het leven en de liefde bedreigt.

Niet omdat zij het zo goed weten. Zij hebben de waarheid niet in pacht.

Niet om de verpakking van hun traditie. Er zijn vele tradities.

Maar omdat zij als dat kind willen zijn dat gespannen wacht tot dat vastentrommeltje open gaat. Ons leven, zo'n gewoon bijzonder gevolg van een bevruchting na de eisprong, heeft in de aardse werkelijkheid toch iets van dat kleverig allegaartje. Maar als het wordt genoten, gedeeld en helemaal geleefd, is het een Paassurprise. Het belooft nog veel..

Vanuit de kerken, vanuit de raad van kerken Dieren e.o., wens ik u verrukkelijke en zalige Paasdagen toe. Die duren vijftig dagen, tot het Pinksteren is. Dus neem nog eens een eitje!

Pastor Nico Kok